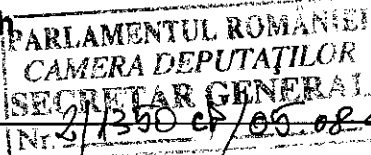
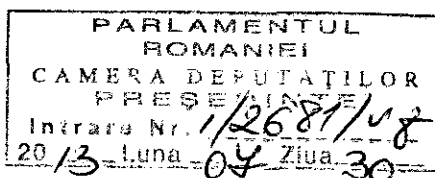

Alexander Kuch

5 Clayden Drive
Gulf Harbour, New Zealand
E-mail: nzak48@gmail.com

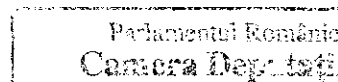
The Chamber of Deputies
President Valeriu Stefan Zgonea,
str. Izvor nr. 2-4, sect. 5,
Bucharest,
Romania

JS
Shogonea
BP

Saturday, 20 July 2013

Re: The Welfare of Romanian orphans is being undermined due to foreign adoptions not being permitted!

To the Chamber of Deputies

B.P. Nr. 951 din 07-08-2013

Dear President Valeriu Stefan Zgonea,

My name is Alexander Marcus Dan Aurel Kuch. I am a former Romanian orphan who has been adopted by German parents, and we currently reside in New Zealand. Please allow me to tell my story, and explain why I believe Romania should change its laws on foreign adoptions.

My birth name is Alexandru Pal and I was born in Romania, in Cluj Napoca, on the 19th of April 1995. My parents, Walter and Heidelore Kuch, adopted me when I was 22 month old on the 17th of February 1997 and took me to Germany. On 16th September 2006 we moved to New Zealand.

My birth mother split up with her husband and left him and three sons. She had an affair with another man, who is my father. The first 22 months of my life I lived in Cluj. The first 4 weeks were spent with my mother on the streets and after that in an orphanage. My mother wasn't able to care for me, but in the orphanage nobody cared for the children either. Due to this disregard I developed "hospitalism" – a condition which develops in children after long term social neglect in institutions. I used to rock for stimulation, moving my body forwards and backwards. I was underdeveloped and couldn't look people directly in the eyes or kiss or hug. If my parents hadn't adopted me, the director of the orphanage would have transferred me to another orphanage for disabled children due to the hospitalism.

After being adopted, I had to learn "normal" life. I would eat anything I was offered, and always had something to eat in my hand until I realized that food was always available if I was hungry. My skin wasn't sensitized - I didn't feel anything when my parents gently stroked me. I first needed to learn how love feels. I had a lot to learn, the normal things children my age already knew - how to walk, talk, feel, laugh, cry... Our doctor, a lovely and caring lady, described me as "cognitively retarded with emotional and social conduct disorders" because of my 20 months in the orphanage, which are, actually, the most important years in a child's life. She told my parents that if I was to keep up with children in my age, I would need a lot of time and effort. Twice a week I had occupational therapy and once a week my parents took me horseback riding. With all the love, the care, the effort and prayer of my parents I managed to learn some things in a relatively short time. Our doctor was very proud of my achievements each time she saw me. But she was also very proud of the work my parents did and the love my parents showed me and still feel for me.

When I was 4 years old I went to the Waldorf-Kindergarten in Sindelfingen, Germany, and at 7 years of age I started in the Waldorf-School. I was there for 3 years and I was an average student, though I still had to work hard to keep up with the children in my age.

In 2000 my parents adopted my brother Colin. His birth name is Catalin Vizireanu he was born on the 22nd May 1998 in Braila, Romania. He was 22 month old when my parents adopted him, as old as I was when I was adopted. We are like all other brothers in this world: we love each other, we help each other, we care about each other, but we also can argue or fight as "normal" brothers do. Even after big arguments, I still love my brother and won't live without him.

In 2003 my parents tried to adopt two girls from Romania: Rodica Coman, born on the 21 March 2000 in Brasov, Romania, and Nicoleta Nasadniuc, born on the 20th September 2000 in Suceava, Romania. We met both girls in January 2004 for the first time. In September 2004 we visited Nicoleta in Suceava for her birthday. We had a lovely time with her. In August 2005 we visited Rodica and spent some lovely days with her and the foster family. Through letters and phone calls we had a lot of contact with both girls and their foster families.

However, in January and March 2006, my parents received two letters from the Romanian government.

The first letter stated: They cannot adopt Nicoleta because she had been reintegrated into her biological family. This meant she had been returned to her biological mother and her husband (who is not Nicoleta's biological father). After this my parents lost contact with Nicoleta. They phoned Nicoleta's previous foster family, and got some information how Nicoleta was, but after a while the foster family didn't have any new news about Nicoleta.

The second letter stated: they cannot adopt Rodica because she is cared for in a Romanian family. Rodica was still with her foster family.

Since January 2004 my parents have maintained contact with Rodica. We visited her another two times, they sent numerous letters and parcels, have made several phone calls to Rodica and her foster family, and also to Azota Popescu from Catharsis in Brasov.

In 2010 Rodica was moved to an orphanage. Although my parents would still like to adopt her, this is not permitted due to the laws of Romania preventing foreign adoptions. Fortunately my parents are still able to keep informed about how she is, how she is doing at school and what's her favourite subject is, etc., because they are still in contact with Azota Popescu. Azota sends photographs of Rodica so we know that she is now grown up. From what we can see, she must be nearly as tall as my brother Colin. My parents still care about Rodica after all these years and I miss her as well, because I feel as though she is my sister! Even if she doesn't live with us at the moment, I am confident that someday in the future she will.

All of the above information, about my brother and me being adopted, our parents have told us from a very young age and discussed openly in our home.

In September 2006 we moved to New Zealand. Here in New Zealand I attend Kingsway School, a Christian school where I am an above average student. In my class, especially in mathematics and sciences, I am one of the top three students. I am 18 years old now, in my last year of schooling and receive high marks in all my subjects: Calculus, Statistics, Physics, Chemistry and Computing.

My ambition is to study mechatronics (robotics) combined with science.

In my free time I do robotics. Due to this I have learned a lot not just about robotics but other important aspects such as; how to lead a variety of different people and how to handle challenging situations. Also due to this I had the following opportunities; I was selected with 15 other students to travel to a New Zealand University where we were engaged in various research activities and finally had the opportunity to speak to people who were directly involved in the discovery of the Higgs Boson particle at a particles conference at Auckland University.

I have also done the Modern Pentathlon. In 2010 I came third in the Oceania Championship in Melbourne, Australia and second in the New Zealand Championship. For these good results I was nominated for an Award at Kingsway School in the Sports Prize giving. I came on stage and got an Award "Award for Excellence National Representative Medallist" at Kingsway School. What a big success for me!

When I think about what I wrote, about my past and my goals for the future, I can say with confidence that I wouldn't have all these opportunities had I remained in an orphanage in Romania. I am so thankful to God that he had other plans for me. And I am so thankful to my parents, who give me all their love and support and all these opportunities to be so successful.

My biggest wish, desire and prayers are that every child will get the chance to grow in a lovely and caring family and not have to suffer the social and emotional negligence's as a result of growing up in an orphanage. You do still have the power President Valeriu Stefan Zgonea, to change the lives and destiny for generations of children who are living in orphanages in Romania. So please I urge you to utilize your power and give these children a chance for life in a lovely environment and change their destinies.

In December 2010, Azota Popescu from Catharsis was on a trip through New Zealand with a Romanian group. We met her and the Romanians for one lovely, enjoyable day here in New Zealand. It was so great to see her again after so long and it was great to meet all the other Romanians from the group. We had so much fun. Azota and the rest of the group could see that Colin and I are healthy and happy teenagers, who are unconditionally loved by our parents.

It is my desire as a fellow Romanian that this letter will cause you and others to utilize your power, to re allow international adoption, and consider what it may be depriving some orphans of by having closed international adoptions. I respectfully, and hopefully, request the Romanian government will consider changing the law to once again permit foreign parents to adopt Romanian orphans.

You're sincerely

Alexander Markus Dan Aurel Kuch

A. Kuch

Camerei Deputaților

Stimate Președinte Valeriu Stefan Zgonea,

Numele meu este Alexander Marcus Dan Aurel Kuch. Sunt un fost orfan român care a fost adoptat de părinți germani, în prezent locuind în Noua Zeelandă. Permiteți-mi să vă spun povestea mea și să vă explic de ce cred că România ar trebui să-și modifice legislația privind adopțiile internaționale.

Numele meu de naștere este Alexandru Pal și m-am născut în România, în Cluj Napoca, pe 19 aprilie 1995. Părinții mei, Walter și Heide Lore Kuch, m-au adoptat la 22 de luni pe 17 februarie 1997 și m-au luat în Germania. Pe 16 septembrie 2006, ne-am mutat în Noua Zeelandă.

Mama mea naturală s-a despărțit de soțul ei, lăsându-l pe el împreună cu trei copii. A avut o relație cu un alt om, tatăl meu. Primele 22 de luni din viața mea le-am trăit în Cluj. Primele patru săptămâni le-am petrecut pe stradă împreună cu mama mea, după care în orfelinat. Mama mea nu putea avea grijă de mine, dar nici în orfelinat nimănui nu-i păsa de copii. Din această cauză, am manifestat sindromul de „hospitalism” – condiție care apare după o perioadă lungă de neglijare socială la copiii instituționalizați. Obişnuiam să mă legăn pentru stimulare, mișcându-mi corpul înainte și înapoi. Eram subdezvoltat și nu puteam să mă uit în ochi la oameni sau să sărut sau să îmbrățișez. Dacă părinții mei nu m-ar fi adoptat, directorul orfelinatului m-ar fi transferat la un orfelinat pentru copii cu handicap, din cauza hospitalismului.

După ce am fost adoptat, a trebuit să învăț viața „normală”. Mâncam orice mi se oferea și tot timpul aveam ceva de mâncare în mână, până când am realizat că mâncarea era disponibilă de fiecare dată când mi-era foame. Pielea mea nu avea sensibilitate – nu simțeam nimic când părinții mei mă mângâiau. Trebuia să învăț prima oară cum se simte dragostea. Aveam multe de învățat, lucruri normale pe care copiii de vârsta mea deja le știau – cum să mergi, simți, râzi, plângi... Doctorul nostru, o doamnă fermecătoare și iubitoare, m-a descris ca având „retard cognitiv cu tulburări de comportament social” din cauza celor 20 de luni petrecute în orfelinat, care sunt, de fapt, cei mai importanți ani din viața unui copil. Doctorul le-a spus părinților mei că pentru a ține pasul cu copiii de vârsta mea, este necesar mult efort și timp. Mă duceam de două ori pe săptămână la ergoterapie și, o dată pe săptămână, părinții mei mă duceau la călărie. Cu toată dragostea și atenția, efortul și rugăciunile părinților, am reușit să învăț câteva lucruri într-o perioadă de timp relativ scurtă. De fiecare dată când mă vedea, doamna doctor era foarte mândră de ceea ce am realizat și de munca părinților mei și dragostea pe care aceștia mi-au arătat-o.

La 4 ani, am fost înscris la grădinița Waldorf din Sindelfingen, Germania, iar la 7 ani am mers la școala Waldorf. Am studiat acolo pentru 3 ani, fiind un elev mediu, deși trebuia să muncesc din greu pentru a ține pasul cu ceilalți copii de vârsta mea.

În 2000, părinții mei l-au adoptat pe fratele meu, Colin. Numele său de naștere este Cătălin Vizireanu și s-a născut pe 22 mai 1998 în Brăila, România. Părinții mei l-au adoptat la vârsta de 22 de luni, aceeași vârstă la care am fost adoptat și eu. Suntem ca orice alți frați: ne iubim, ne ajutăm, ținem unul la celălalt, dar ne și putem certa ca orice alți frați „normali”. Chiar și după certuri mari, îmi iubesc fratele și nu pot trăi fără el.

În 2003, părinții mei au încercat să adopte două fete din România: Rodica Coman, născută pe 21 martie 2000, în Brașov, România, și Nicoleta Năsădniuc, născută pe 20 septembrie 2000, în Suceava, România. Am cunoscute fetele pentru prima dată în ianuarie 2004. În septembrie 2004, am vizitat-o pe Nicoleta în Suceava, cu ocazia zilei ei de naștere. Ne-am simțit bine alături de ea. În august 2005, am vizitat-o pe Rodica și am petrecut câteva zile frumoase alături de ea și familia ei substitutivă. Am ținut legătura cu cele două fete și familiile lor substitutive prin scrisori și telefon.

Totuși, în ianuarie și martie 2006, părinții mei au primit două scrisori din partea guvernului României.

Prima scrisoare menționa: Nu puteau să o adopte pe Nicoleta pentru că fusese reintegrată în cadrul familiei ei biologice. Acest lucru însemna că s-a întors la mama ei biologică și la soțul acesteia (care nu era tatăl biologic al Nicoletei). Ulterior, părinții mei au pierdut legătura cu Nicoleta. Au sunat la fosta familie substitutivă a Nicoletei pentru a se informa de starea ei, dar după o perioadă familia substitutivă nu a mai primit vești noi despre Nicoleta.

Cea de-a doua scrisoare menționa: Nu puteau să o adopte pe Rodica, pentru că aceasta se afla în grija unei familii substitutive din România. Rodica se află în continuare la familia substitutivă.

Din ianuarie 2004, părinții mei au menținut contactul cu Rodica. Am vizitat-o de încă două ori, am trimis nenumărate scrisori și colete, am sunat-o de câteva ori pe Rodica și familia ei substitutivă și pe Azota Popescu de la Catharsis, din Brașov.

În 2010, Rodica a fost mutată la un orfelinat. Deși părinții mei doresc în continuare să o adopte, acest lucru nu este permis din cauza legislației României care previne adopțiile internaționale. Din fericire, părinții mei pot în continuare să fie informați în privința ei, cum se descurcă la școală și care este materia ei preferată, etc., pentru că mențin în continuare contactul cu Azota Popescu. Azota ne trimite fotografii cu Rodica, astfel putem ști că acum a crescut. Din ce putem vedea, pare la fel de înaltă ca fratele meu, Colin. Părinții mei încă țin la Rodica după toți acești ani, iar mie îmi este dor de ea, ca și cum ar fi sora mea! Chiar dacă nu locuiește cu noi momentan, am încredere că va locui cu noi în viitor.

Toate informațiile de mai sus, despre adopția mea și a fratelui meu, ne-au fost spuse de către părinții noștri încă de la o vârstă fragedă și au fost discutate deschis în familia noastră.

În septembrie 2006 ne-am mutat în Noua Zeelandă. Aici, am fost înscris la Școala Kingsway, o școală creștină, în care sunt un elev peste medie. În clasa mea, mai ales la matematică și științele naturii, sunt unul dintre cei mai buni trei elevi. Acum sunt în vârstă de 18 ani, sunt în ultimul an de școală și primesc note mari la toate materiile: aritmetică, statistică, fizică, chimie și informatică.

Ambiția mea este de a studia mecatronica (robotica) combinată cu științele naturii.

În timpul meu liber mă ocup de robotică. Din această cauză, am învățat multe nu numai despre robotică, dar și despre alte aspecte importante, cum ar fi: cum să conduc diferiți oameni și cum să abordez situații dificile. Tot din această cauză, am avut următoarele oportunități: am fost selectat, împreună cu alți 15 studenți, să vizităm universitatea din Noua Zeelandă, unde am participat la diferite activități de cercetare și, în final, am avut oportunitatea de a vorbi cu oameni direct

implicați în descoperirea bosonului lui Higgs, la o conferință despre particule ținută la Universitatea Auckland.

De asemenea, am participat și la pentatlon modern. În 2010 am ieșit pe locul 3 în Campionatul Oceaniei, din Melbourne, Australia, și al doilea în Campionatul Noii Zeelande. Pentru aceste rezultate bune, am fost nominalizat pentru un premiu la Școala Kingsway, în cadrul premiilor sportive. Am urcat pe scenă și am primit un premiu pentru excelență reprezentant național medaliat, la Școala Kingsway. Ce succes mare pentru mine!

Când mă gândesc la ce am scris, la trecutul meu și la țelurile mele, pot spune cu încredere că nu m-aș fi bucurat de aceleași oportunități dacă aș fi rămas într-un orfelinat, în România. Îi sunt recunoscător lui Dumnezeu, pentru că a avut alte planuri pentru mine. De asemenea, sunt recunoscător părinților mei, care mi-au acordat toată dragostea și sprijinul lor și toate aceste oportunități pentru a avea succes.

Cele mai mari dorințe și rugăciuni ale mele sunt ca fiecare copil să primească șansa de a crește într-o familie iubitoare și să nu sufere din cauza neglijenței emoționale și sociale, ca rezultat al creșterii într-un orfelinat. Domnule Președinte Valeriu Ștefan Zgonea, aveți puterea de a schimba viețile și destinul unor generații de copii care trăiesc în orfelinate în România. Astfel că, vă rog să folosiți puterea și să acordați acestor copii o șansă pentru o viață într-un mediu iubitor și să le schimbați destinele.

În decembrie 2010, Azota Popescu se afla într-o excursie în Noua Zeelandă, împreună cu un grup de români. Am petrecut o zi frumoasă cu ea și grupul de români în Noua Zeelandă. Am fost foarte încântat să o văd din nou după atât de multă vreme și pe ceilalți români din grup. Ne-am distrat foarte tare. Azota și restul grupului au putut vedea că eu și Colin suntem tineri sănătoși și fericiți, iubiți necondiționat de către părinții noștri.

Este dorința mea, ca român, ca această scrisoare să vă împingă, atât pe dumneavoastră, cât și pe alții, să vă folosiți puterea, pentru a permite din nou adopțiile internaționale și să luați în considerare că închiderea adopțiilor internaționale privează anumiți orfani. Cu respect și speranță, rog guvernul României să ia în considerare modificarea legislației pentru a permite părinților străini să adopte orfani români.

Cu stimă,

Alexander Markus Dan Aurel Kuch